CAVERN CLUB

We waren samen in Liverpool. Mijn zoon, dochter, beide dertigers, en ik. Ons jaarlijkse weekendje samen. Lekker eten, dat kan in Engeland namelijk ook, borrelen en bijpraten.
Het weekend had een thema: The Magical Mystery Tour. Herken je het? The Beatles. Samen gingen we terug in de tijd.
We bezochten het ouderlijk huis van Paul, van John en natuurlijk Strawberry Fields. Dat bleek geen aardbeienveld, maar het landgoed van een weeshuis tussen de huizen van John en Paul. De kortste weg naar elkaar liep er dwars overheen, prachtig bezongen.
Na een heerlijk Engels diner en bier zonder schuimkraag, want daar doen ze in Engeland niet aan, sloten we aan in een lange rij voor de Cavern Club in een donkere steeg in het hartje van Liverpool.
Cavern Club? Jazeker, de ondergrondse en voormalige thuisbasis van The Beatles. In hun beginjaren traden ze hier twee keer per week op als huisband van de club. Dat wilden ook wij nogmaals beleven.
We mochten naar binnen. Een smalle stenen trap leidde ons kelders in met klamme muren en ronde, gemetselde gewelven. Schimmig verlicht.
De ruimte stroomde vol met, pak 'm beet, driehonderd fans. Allemaal veertig- tot zeventigjarigen. Op twee na dan.
Plots schalt een stem door de kelder: 'Ladies and gentleman... The Beatles!' Direct gevolgd door de overweldigende sound van "Twist and shout". En dat gebeurde ook!
Gejuich galmde door de kelder en iedereen, ongeacht de leeftijd, swingde mee op het ruige ritme.

Het zwarte gordijn werd opengeschoven en daar stonden ze: John, Paul, George en Ringo. In strak zwart pak en stropdas achter de microfoons.
Anderhalf uur pure nostalgie. Van "Yesterday" tot "Let it be" en van "She loves you" tot "All you need is love". Alsof we terug waren in de jaren zestig. Fabuleus!
Na een laatste toegift zochten we onze weg naar boven. Het contrast was groot. Terwijl wij vol melancholie op zoek gingen naar een laatste "pint", stroomde de stad vol met schaars geklede youngsters en hipsters, op weg naar de muziek van hun hedendaagse idolen.
We keken elkaar aan en fluisterden: 'Let it be.'

ACHTDUIZEND KILOMETER VERDER

Als jochie van een jaar of zestien had ik een prachtige jeugd. Voetballen op straat. Elke dag. Mooie vriendengroep. Vriendinnetjes op school. Het leven lachte me toe!
Op een dag voetbalde ik met de buurjongens op het veldje achter ons huis. Een meisje keek toe vanaf het klimrek. Het was Anne-Marie. Ze woonde een straatje verder.
Na het laatste fluitsignaal kwamen we elkaar tegen. Beetje lachen, beetje flauwe kullen, beetje ongemakkelijk, beetje verliefd.
Maar Anne-Marie was een paar jaartjes jonger. En op die leeftijd paste dat niet in het plaatje. Toch deed ik het: liefdesbriefje door de brievenbus. Geen reactie.
Teleurgesteld richtte ik me weer op mijn leeftijdsgenoten. Met wisselend succes. Ik kreeg verkering. En weer... Trouwde. En nog een keer.

De jaren verstreken. Ik werd 63 en belandde met mijn vrouw op het eiland Bonaire.
Sms-bericht: “Hoi Fons. Misschien wat onverwacht maar dit berichtje is van mij; Anne-Marie. Ik ga volgende week op vakantie naar Bonaire met mijn partner. Borrel?”
Verbluft maar blij verrast liet ik het berichtje aan mijn vrouw lezen.
Een paar dagen later zaten we met z’n viertjes aan een cocktail.
Locatie: Karel’s Beach Bar, Kralendijk, Bonaire.
Op achtduizend kilometer afstand van mijn voetbalveldje.

HIKING

We zijn weer vroeg wakker. Er komt nog geen daglicht door de ramen van onze camper. De camping is nog in diepe rust. Maar wij niet. Wij hebben plannen.
Met wandelschoenen, wollen sokken, stokken en een rugzak vol water en brood stappen we naar buiten. Een mooie track wacht op ons. We gaan de berg op, richting de Franz Josefgletsjer. Vijf kilometer omhoog, vijf kilometer naar beneden. Dat moet kunnen. Volgens de planning doen we er vijf tot zeven uur over.
We lopen eerst door een dicht bos van hoge bomen en varens dat bijna tropisch aanvoelt. We steken wild stromende beken over en lopen over smalle bruggen die boven angstaanjagende dieptes hangen. Het is spannend, maar het gaat goed. Hoe hoger we komen, hoe meer het landschap verandert. De varens maken plaats voor rotsen en losse stenen. Jonge sportievelingen, later gestart dan wij, halen ons soepel in. Wij klimmen verder. Steile passages worden afgewisseld door glibberige paden. Onze ruggen worden nat, onze spieren gespannen.
'Schat... we moeten straks ook weer terug, hè.' Cora kijkt me bezorgd aan.
'Nu even niet aan denken. Eerst naar boven. Het is nog maar een klein stukje.'
Dat laatste kleine stukje blijkt nog een goed uur te duren. Boven belanden we in een andere wereld. Een stuk of dertig jongeren zitten zwijgend bij te komen, Tupperwarebakjes met pasta van gisteren op schoot. Niemand zegt veel. Iedereen kijkt. Naar de gletsjer. Naar het zonlicht dat ineens doorbreekt. Naar de stilte die daarboven bijna tastbaar is.

Wij hebben er vier uur over gedaan om hier te komen. En ergens weten we al dat naar beneden niet sneller zal gaan.
Na een broodje en een slok water beginnen we aan de afdaling. Het miezert inmiddels. De rotsen veranderen langzaam in glijbanen.
Ik loop voorop, Cora volgt in mijn voetsporen. We zetten elke stap bewust, zoeken grip, zoeken balans. En dan gaat het mis. Mijn voeten verliezen houvast. Ik val achterover en voel hoe ik langzaam de steile helling afglijd. Het is geen harde smak, geen spectaculaire duik maar een glijden dat maar niet stopt. Tijd lijkt uit te rekken. Tot er ineens een struik is. Die houdt me tegen. Ik lig stil, met mijn hoofd naar beneden gericht. Boven mij zie ik Cora staan. Ze kan niet bij me komen. In haar ogen zie ik schrik zoals ik die niet vaak heb gezien.
'FONS!'
Achter ons verschijnt een Duits meisje dat ook naar beneden loopt. Tengere bouw, vastberaden blik. Met behulp van mijn wandelstokken en meer kracht dan je haar zou toedichten, helpt ze me terug het pad op.
We bedanken het meisje en kijken elkaar aan. Opluchting.
Uiteindelijk bereiken we het dal. Ongedeerd, maar leeg. Alsof alles eruit is gelopen. Er wacht ons nog een laatste stuk van een half uur naar de parkeerplaats.
We ontmoeten een Engels echtpaar. Ze kijken ons aan en vragen of we de hele track hebben gelopen.
'Jazeker,' antwoorden we.
We raken in gesprek. Over de klim. Over de afdaling. Over glijpartijen en natte rotsen en jongeren met knieën van staal. Al pratend lopen we samen verder. Zij vertellen hun verhaal, wij het onze. En ongemerkt wordt dat gesprek een soort reddingsboei. De laatste kilometers worden lichter. Niet omdat ze korter zijn, maar omdat ze gedeeld worden.

Voor we het weten staan we bij de parkeerplaats.
Moe. Leeg. Maar dankbaar.
Soms heb je geen kortere weg nodig. Alleen iemand die een stukje met je meeloopt.